

Előfizetési árak:
 Évi 10 frt — k.
 Félévre 5 — „
 Negyedévre 2 — 50 „
 Egy óra — — 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-56 szám
I. EMELET
 [hová a lap szerkesztésére és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.]
 Kéziratok vissza nem adtnak
 —
Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek 181

Kormánypartii harcmódor.

Pécs, 1895. november 25

A most folyó képviselőházi vita sajátos parlamentaris helyzet képét nyújtja; vitának tulajdonképpen nem is nevezhető, mert ily elnevezéssel csak a nézetek és ellennézeteknek egymással való mérkőzése illethető, már pedig ebben az egész ugynevezett vitában eddig negyvenegy ellenzéki szónokkal csupán négy kormánypartii szónok szállt szembe, s e mellett még azt sem lehet mondani a legjobb akarattal sem, hogy a kormánypartii szónokok számának csekély voltát ellensúlyozza azok minőségbeli tartalmassága, mert bizony az az egypár kormánypartii szónok is a másod-harmadrendű parlamenti nagyságokból került ki, míg az ellenzék leghatalmasabb erőit küldte és küldi még mindig a küzdőterre.

Az egészen az a látszata van, mintha a kormánypartii parlamenti matadorai szándékosan hagynák cserben a tehetetlenül vergődő kormányt, mely aztán a kisebbrendű stréberek soraiból kénytelen kötéllal fogni önkénteseket, akik a tűzvonalba rukkolva a saját testükkel fedezik a demoralizált tábornok. A harcedzett matadorok, a kik maguk is voltak már vezérei ennek a tábornak, elégnék tartják, ha mint egyszerű közkatonák szaporítják a sereg számbeli erejét s leadják „igen” szavazatukat, de arra már nem vállalkoznak, hogy szellemük erejével támogassák azt a vezérkart, a melynek tehetségéhez mérten csak a „legénységi állományban” lenne a helye.

Mentséget persze a legutolsó bűnös is eszel ki a maga számára, nincs tehát hiány a kormánypartii szótlanságot szepítgető mentségekben sem s a kiárendált sajtó egyre-másra hozza a szörnyűkódó cikkeket az „ellenzéki szóáradat” ellen, a mely elől a kormánypartii okos mérséklettel tér ki és a maga részéről nem segít szaporítani a szót. Kiszámítják ezek a jó urak, hogy mennyi pénzbe kerül az országnak az az idő, melyet egy-egy ellenzéki szónok beszéde „elrabol” s akad akárhány naiv kávéházi politikus, a ki lépre megy és fon-

toskodó képpel mondja ki a kárhóztató itéletét az ellenzék fölött, a mely sok beszéddel rabolja a törvényhozás idejét és akadályozza a parlamentet a komoly munkában.

Ezek szerint a modern politikusok szerint az lenne a minta-parlament, a melyben a kormánypartii előadó után, a ki a javaslatokat elfogadásra ajánlja, az ellenzék részéről egy szónok elmondja ellenbeszédét, melyet természetesen, ha lojális ellenzék akar lenni, előleges cenzura végett már közölt a kormányval. Erre még legfőlebb egy miniszter feleljen, pocsékká téve az ellenzéki szónokot, aztán következzen a szavazás, a melynek eredménye így is csak az leend, a mi a leghosszabb parlamenti vitát berekesztő szavazás. Menynyit dolgozhatna így a parlament s teremne az új törvény, mint a gomba!

Nos hát, a kik így beszélnek, azt árulják el, hogy fogalmuk sincs a parlament feladatáról. Hát mit csinál a parlament, a mikor vitatkozik? Nem éppen abban áll a teendője, hogy vitatkozzék? Ha egyszerű törvénycsináló gépezetet akarunk, akkor töröljük el a parlamentarizmust, mert a kormány e nélkül még sokkal több törvényt tudna csinálni és a mi ezek előtt az urak előtt a fő — sokkal olcsóbban.

Az ellenzéknek pedig, a melyről ők is elismerik, hogy szükséges, a parlamenti vitatkozás az egyetlen érvényesítési módja. A pártfegyelen igájába hajtott többséggel szemben persze az ellenzék parlamenti szónoklatai a szóban forgó javaslatok sorsára nézve eredménytelenül hangzanak el, de hát az ellenzék nem is ringatja magát abban az illúzióban, hogy szónokai a tuloldal Fej-bőlintő Bálintjait a maga részére fogják hódítani, hanem beszél az országgyűlésen azért, hogy meghallja azt az ország s ennek közvéleményét hódítsa meg magának.

Egészséges parlamenti viszonyok közt ezért nem elégszik meg a többség azzal, hogy számbeli túlsúlyával egyszerűen elnyomja a kisebbséget, hanem felveszi a harcot a vitákban, igyekszik szónokot szónok ellenébe állítani, hogy ne csak a par-

lamentari szavazásnál, de az ország figyelmét közvéleménye előtt is övé legyen a diadal. Így gyakorolja befolyását az ország közvéleménye az ország dolgainak intézésébe nemcsak a választásnál, hanem a parlament egész működése alatt.

De hát a mi kormánypartiiunk sokkal kevessebbre becsüli az ország polgárainak közvéleményét, semhogy ennek megnyerése végett a parlamentben megerőltesse a kapitóliumát, hisz tudja, hogy azt a közvéleményt a választásoknál mily könnyű a maga javára meghamisítani. A közvélemény megdolgozásának nemes feladatát tehát teljesen a sajtójára bizza, melyet megfizet gaval-lérosan, de el is várja aztán tőle, hogy az esz-közökben ne legyen válogatós s vakon teljesítse a kapott utasításokat.

A költségvetési vitában az ellenzék szónokai közéletünk korhadtt állapotát ritka egyértelműséggel tárták fel, a politikai erkölcsök siralmas súlyosodására mutattak rá kéréltlenül s erre a kormány és pártja ott, a hol a támadások történnék, mély-ségesen hallgat, mert találva érzi magát, hanem azokat a szónokokat, a kik leginkább fején találják a szöveget, kiszolgáltatja szabad prédára kitarított sajtója spadasszinjainak.

A középkorban ha valaki utjában volt egyes hatalmasoknak, spadasszint fogadott. a ki kardját jó pénzért áruba bocsátotta, s ez eltette láb alól az alkalmatlankodót — kierőszakolt lovagias tusá-ban, ha lehetett, orvtámadással, ha kellett.

Manapság a spadasszinok már nem kardot forgatnak, hanem tollat s keszket kenyéradó gar-dájuk egy intésére bárkiben is legyilkolni az erkölcsi embert. Ha az ellenzék szónoka az ország-gyűlésen felelőssé teszi a kormányt a politikai korrupcióért, a közélet erkölcsi súlyosodásaért, erre az a felelet, hogy a kormány sajtója neki ront a szónok magánéletének s ha becsutelenítő tényeket nem tud rámutatni, általános frázisokban tartott gyanúsításokkal úgy állítja oda, hogy az olvasó közönségnek szentül az kell hinnie, hogy az illető legalább is váltót fhamisított vagy ezüstkanalat lopott.

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Az aranycsináló.

Régi dolog, hogy az embernek manapság már csak három mód áll rendelkezésére, hogy meggazdagodhassék: vagy jól születik, vagy fönyereményt csinál, vagy — jól házasodik.

A legtöbb ember könnyelmű meggondolatlan-ságában nem vesi alkalmazásába az első módszert s vakmerően beleszületik valami nyomorultul szegény családba, szaporítván a kenyérfogyasztók rendszeren ugyanis nagy számát.

Épen ilyen meggondolatlanul született az a szerencsétlen kis emberke is, akinek most jövök a temetéséről. Végtelenül szegény embereknek volt a satnya, beteges gyermeke, akinek egész élete csupa fantasztikus ábránd és küzdelem volt, hogy valami módon meggazdagodhassék. Érezte a nyomort és látta a mások jólétét, és épen elég volt arra, hogy folyton a meggazdagodáson törte a fejét. Mint iskolás gyermeknek jóerkölcsű olvasókönyveket adtak a kezébe, a melyeknek egyikéből sem hiányzott valami parabola arról a témáról, hogy a földi javak mulandók s hogy aki gazdagon született, az igen gyakran szegényen hal meg. Ezek az olvasmányok, meg a tanító és tisztelendő urak elbeszélései, fölébresztették benne azt a rögeszmét, hogy ha a gazdagok nagyrésze szegényen hal meg, akkor kell, hogy a szegények nagyrésze mint gazdag ember haljon meg.

Idővel aztán egész bizonyosra vette, hogy ő még mint igen gazdag, igen hatalmas ember fog meghalni. Nagyon satnya volt az istenadta, nem

adták mesterségre, hanem iskolába járatták. A gyerekek nem vették be a játékba, következtéképp korán kezdett olvasni és gondolkozni. A Monte Cristo gróf regényes története szinte elbódította, a fejébe vette, hogy valamikor még ő is olyan gazdag, olyan hatalmas nagy ur lesz, mint az a szerencselovag s ő is olyan előkelő hűstetteket viasz véghes.

Eddig csak ábrándozott a gazdaságról, a pénzről s valami tündér világnak képzelte maga elé azt az időt, mikor majd ő is boldog lesz. Később aztán, mikor fölserdült, már nem csak elképzelte, de látta is a pénz hatalmát.

Látta, hogy a pénz valami biztos hatásu amullete, amely felnyitja a sárt ajtókat (no meg a sárt sziveket is), csodaszép tájakat varázsol a pocsolya helyébe, hegyeket rombol, tengereket fakaszt, hatalmat ad az emberek és állatok fölött, sőt még ennél is többet: hirt, dicsőséget, becsületet, becsületet és szerelmet biztosít a viselőjének.

Pedig akkor még csak diák volt. De az élet összes küzdelmei megnyilatkoztak már az iskolában. Már itt volt bőveges alkalmat látni a gazdaság, a jólét hatalmát s az iskola, a társadalomnak az a kisebbített kiadása, már megmutatta neki, hogy mi vár rá az életben. El volt rá késztülve, hogy amint kijön az iskolából, egy nagy tömeg ember kösés kerül, akiknek egy nagy, az övével közös céljuk van: a pénz. Tudta, hogy ebben a tolongásban le akarják majd szorítani az utról, ha erejében nem is, de az ügyességében és ravasságában szentül bizott.

Az élet csakugyan olyanannak mutatkozott, amilyennek képzelte. Hamar meggyőződött róla, hogy az urak között még sokkal több a rabszolga, mint a parasztok között s látta, hogy a kenyéradó pozícióhoz mindenki még sokkal jobban ragaszkodik, mint

törekedett utána. Ennek a következménye a be nem vallott, de annál jobban érzett rabszolgaság. Látta, hogy az élet viszonyai már mennyire szentcsitették a korrupciót: az uri lopást és a vesztegetést.

Már nem bíszott benne, hogy az ügyességével vagy a ravasságával meg fog gazdagodni. Hiányzott hozzá az érsék, hiányzott belőle az a képesség, mert nem tudott olyan álláspontra helyeskedni, hogy ő se tartson valamit tisztességtelen dolognak, ha a világon senki se tartja annak. Nem jó volt a nevelése: ítéleteit nagyon függetlenül szabta meg minden dolog-ról s meggyőződése sokkal szubjektivebb volt, hogy sem pénzt tudott volna vele szerezni.

A küzdelemben kimerülve, valami végtelen fatalizmus vett rajta erőt: valami csoda dolgot várt, amely őt egyszerre gazdaggá és hatalmasná teszi. Álmodott talált kincsről, váratlan örökségről, nagy háborúkról, amelyekben ő bizonyára hadvezér lesz, s nagy kincseket keres s aztán az ábrándok egéből az ostoba próza földjére lebukva azt gondolta, hogy neki — fönyereményt kell csinálnia. Vett egy sor-jegyet s meg volt róla győződve, hogy neki kétszáz-ezer forintot kell nyernie. Tudta, hogy ez örült fantasmagoria, de már nagyon belenötte magát a lelkebe az a gondolat, hogy neki bármi módon is, még a véletlen segítségével is, nagyon gazdagnak kell lennie.

Mikor ebből a rögeszméből is kijósánodott, még egy nagy csapás érte: belebolondult egy leányba, a ki az övé lett volna, bizonyára az övé lett volna, ha ő nem lett volna olyan végtelenül szegény. Nem igaz, hogy szerette ezt a leányt, erre nem volt képes: sokkal jobban foglalkoztatta az egész idegrendszerét az ő saját külön gondolatvilága s az a rögeszmévé vált szenvedély, mely minden vágyát a pénz felé irányította. Nagyon vagyakozott az után a leány után,

A mikor aztán előkérlik azokat a becstelenítő tényeket, a melyek miatt a kormánynek kellemetlenkedő szónokot erkölcsi halottnak deklaráltak, akkor kisért, hogy két nagy bűn terheli: az első az, hogy belépett egy szabadkőmives páholyba — vallási meggyőződése integritásának fentartásával, a második meg az, hogy ugyanabból a páholyból — ennek beleegyezésével kilépett.

Nos, ha önök ott a tuloldalon e miatt erkölcsi halottnak bélyegeznek valakit, ugyan hány kifogástalan gentleman van akkor az önök soraiban?

* **As ellenzék harca a kormánypartal Mohácson.** A mohácsi ellenzéki pártok szövetkeztek, hogy egy a megyei, mint a városi bizottsági tagválasztásnál kizsorisítsák a kormánypart embereit. A mozgalmat Kész Pál iparos és földbirtokos vezeteti, ki ez időszert az ellenzék legnépszerűbb és legbefolyásosabb férfja. Az első mérkőzés a megyei bizottsági tagválasztásánál fényesen sikerült. A választás alá került három bizottsági tagság közül kettőre ellenzéki: Kész Pál és Szabó András lettek megválasztva, a volt kormányparti Fabriczky és Mirkovics helyett, dacára annak, hogy Stajevics János ugyszólván házról házra járt korteskedni. A harmadikat elővigyázat hiánya miatt vesztette el az ellenzék: mert Povkovits Antalra szavazott, a kiről később tudta meg, hogy nem választó és így meg sem választható. Most folyik a mozgalom a megüresedett tíz városi képviselő állásért, melyeket eddig kormányparti emberek töltöttek be. A választás jövő hó elején fog végbemenni. Az ellenzék itt is biztos sikernek néz elébe. Az ellenzéki mozgalom vezetői különösen neki estek Margitai Péter a „Mohács és Vidéke“ szerkesztőjének, a kit már a hitközségi képviselőből kiküszöböltek, s a kit a városházára sem engednek semmi áron sem bejutni. E szerint, a mohácsi kormánypart az országos képviselőválasztásnál ismét tömörült és szervezett ellenzékkel fog szemben állani. Ha Jagics, a nemzeti párt volt jelöltje nem vállalkozik, erre az esetre, mint értesülünk, már ki van szemelve az országos függetlenségi pártnak egy oszlopos tagja, kit a jelöltséggel meg fognak kínálni, s ki köré az ellenzék minden pártárnyalata sorompóba fog lépni. Örömmel üdvözöljük mohácsi párthiveinket, kiknek példáját kellene, hogy kövesse a vármegye minden választókerülete.

Hirek.

Pécs, 1895. november hó 25.

— **(Katalini vásárunk)** ma vette kezdetét, még pedig az egész napi havazás és rossz idő folytán a lehető legreménytelenebb kilátással. A vásár még akkora sincs, mint általában a Katalin-vásároknak lenni szoktak; egyedül iparosaink, kereskedőink és kézművesséink töltik meg a vásárt, mivel az állatvásár — a sok helyen uralkodó száj és körmőfájás s a sertésvész miatt — igen csekély. Fel-

mert az ő céljainak a szimbolumát látta benne. Dús szőke haja maga volt a gazdag természet, viruló arca, telt formái maga a jólét, iltözködése, egész megjelenése a gazdagság s a bája valami csodaeerőt képviselt, mely vonzott s bámulatot, dicsőséget szerzett magának. Valami allegorikus alaknak tűnt fel előtte ez a leány, a pénz, a jólét kedves szimbolumának.

Vágyakozott utána s imádkozott érte. Ha egy szenvedély a többi fölül kerekedik, könnyen megesik az ilyesmi: a bűnös gondolat igába hajtja az erkölcsi és a vallásos gondolatokat s még ezeket is felhasználja, csak hogy szenvedélylyé nőhessen, erős szenvedélylyé, mely uralkodik az egész érzelm-világ fölött.

Ott is hamar eljött a prósa: férjhez ment a szőke leány, elvette egy jóbarát, egy hihetetlenül ostoba, hihetetlenül üres példány, de a kinek a zsebe annál inkább tele volt.

Akkoriban azt beszélték, hogy a már ugyis tulfessített idegsetű embernek az agyában valami baj támadt, egészen nevetséges alak lett, azt mondták, hogy az alchymistára adta magát. Nem volt vegyes, de egészen komolyan azt gondolta, hogy ő neki fel kell találni az aranykísítés titkát. Bisott a szociálisban, talán inkább a fantáziájában, amelyet gyermekkorra óta sejtett. Egész napokon és fél éjszakákon át buvázkodott, valóságos lángelmével tanulva a chémiát. Mindennap volt valami nagyasszerű felfedezés, az emberek nevettek rajta, mert a tanult vegyésznek s a gyógyszerésznek már mind ismerték azokat a dolgokat, a mikre ő most egymásután csupa újfentől reátalált. Lászasan, féltőlten kutatott s néhány év múlva azt hitte, hogy feltalálta a biztos módszert, amelylyel a reszet aranyvá változtatja.

As emberek nevettek rajta: már járt is alig tudott, a becsott arcán nagyon meglátasott a nehéz

hajtás az állatvásárra különben szarvasmarhák, lovak, juhok és kecskéken igen közepes volt s a vételkedv se volt valami nagy. Általában a vásárra elmondhatjuk, hogy az jobban is sikerülhetett volna!

— **(Ezüst menyegző.)** Tegnap reggel 6 órakor tartotta meg a belvárosi plébánia templomban ezüst menyegzőjét Donner József 25 év óta hűséges élete párjával, midőn formálisan ismételték az esküt az Ur oltára előtt, a mit 25 év óta egyszer sem szegtek meg. Házassági tanukul Szabó Sándor, Czirják Antal, Sebők Gyula, Kelnér Antal és Majoroszy urak, valamennyien sógorai a jubilánsnak, szerepeltek. Esküvő után a nagyra felszaporodott közönség Donner bácsi házána gratulált az örvedetes évforduló alkalmából.

— **(A villamos vasut ügye a jogügyi bizottságban.)** A városi törvényhatóság jogügyi bizottsága ma délután kezdte meg a villamos vasuti szerződés tárgyalását. Bolgár Kálmán a szerződést még általánosságban sem fogadja el a tárgyalás alapjául, mert közuti vasut létesítését ez idő szerint Pécsen még nem tartja szükségesnek, sőt a szegényebb néposztályhoz tartozó fuvarosok existenciáját egyenesen veszélyezteti. A közgyűlés eddig még elvileg sem mondta ki, hogy közuti vasut létesítsék. nem látja tehát be, hogyan terjesszünk most eleje már egy kész szerződést. De maga a szerződés is oly pongyola szerkezetű s a városra oly nagy terheket rak, hogy az teljesen átdolgozandó lenne.

— **Herbert tanácsos közszükségletnek mondja a közuti vasutat, mely az ipart és kereskedelmet is hivatva lesz fellendíteni.** Többek hozzászólása után a bizottság a szerződést általánosságban a részletes tárgyalás alapjául elfogadta. — A részletes tárgyalás során a bizottság által elfogadott leglényegesebb módosítás az, hogy a szerződési idő egész tartama ne 90, hanem csak 60 évben állapittassék meg olyképp, hogy az első 30 év után már beálljon a város megváltási joga. További fontos változtatást abban javasol a bizottság, hogy a teherszállítás a tanács által nappali órákban legyen korlátozható, hanem bármikor, s hogy a vasuti vagonok bevontatását a tanács egyes vonalakon végleg is beszüntethesse. A bizottság, mely a 10. §-ig vitatta meg a szerződést, holnap délután folytatja tanácskozásait.

— **(A „Pécsi Dalárda“)** szombaton tartotta meg ezidei III. alapszabályszerű dalestélyét, mely igen szépen sikerült. A karok igen jók voltak, bár itt-ott észrevehető volt az ingadozás a tenornál (t. i. mikor Hoffer nem vezetett.) Különösen a népdalok tetszettek s Takyt, ki az egyikben szólót énekelt, zajosan megtapsolták. Ének után következett a tánc, mely Farkas Sándor muzsikája mellett reggelig tartott s abban következők vettek részt: Angster Olga, Asztalos Lujza, Bence Böske, Cseri Ilon (Dombóvár), Csakó Margit, Eötvös Ilon, Fritsche Ottilia, Gritzmann Gusztika, Hartl Irma, Hillebrand Janka, Hoffner Viki, Imre Etelka, Jeszenszky nővérek, Jilly nővérek, Kaltneker Mariska, Kisasszony Antónia, Máday Margit, Martinec Karolin, Mussong Józsa, Némety Mariska, Orf Paula, Platz Pannika, Pókász Amália, Piller Matild, Putzer Sári, Rásky Panna, Reberitz Giza, Rozinger nővérek, Rozgonyi Mariska, Schwerer Lenke, Soóató nővérek, Szalmásy Katica.

kör s mély szemeiben réveteg tűz lobogott, mintha minden percben ki akart volna aludni.

Az utolsó reggelen elvánszorgott a szőke leány férjéhez, ahhoz az ostoba fráterhez, a ki már elhízásnak indult s igen örült a hat gyermekének. Ezt a boldog embert gyűlölte legjobban, annak akarta megmutatni, hogy ő most erősebb és hatalmasabb, ő, az egykor eltaszított kinevetett, nyomorult, szegény gyerek. Elhívta magához, hogy nézze meg, mint készíti a hatalom, erő és dicsőség legelső lépését, az első arany darabot.

A szőke leány férje érdemesnek találta a dolgot és elment hozzá. A piszkos, rendetlen szobában, mely laboratoriumnak volt berendezve, majd megette a kén és ammoniak illat, a hőség s borsasztóan mulatott, mikor a sok előkészülettel elősegített processzus után a nagy rézdarab kissé megszöndülve, de a maga kétségbevonhatatlan rés mivoltában került ki az ostromba nagy lombikból.

Nevetett, igen kitűnően nevetett s szinte érezte, hogy ez mennyire jól esik neki. No, ilyen mulatság után kitűnően fog ebédelni s a szőke asszony nagyon mulat majd, ha elmondja neki az aranycsinálást.

A sovány kis ember szemeiben pedig valami csodálatos nagy tűz lobbant fel, amíg es kacagott, ismai, mintha visszaszanyterék volna egy percre erejüket. Astás elsibbadtak az idegei, elhomályosult a szeme, fölkapott egy kalapácsot s olyat sújtott vele a kacagó ember fejére, hogy a szép szőke asszony férje menten halott lett.

As aranycsinálót pedig rögtön bevitték az örültek házába, mert még asnap dühöngeni kezdett.

Tegnap temették — Szabó László.

Szentgyörgyi nővérek, Szommer Mariska, Ternovszky Margit, Unger Berta (Vizsló), Vagner nővérek, Weidinger Etel.

— **(Iskolaszéki ülés.)** Szép számmal jöttek össze szombaton a pécsi közs. iskolaszék tagjai a városi tanács üléstermében, hogy a folyó ügyek elintézését nyerjenek. A gyűlést megelőzőleg Borsy György tette le az esküt, mint a tanítótestület képviselője, mely után Schneider István felügyelő-igazgató előterjesztése vétetett tárgyalás alá a meghalt Petz István tanító helyének betöltése érdekében. Az iskolaszék rövid eszmecseré után az előterjesztés értelmében határozott, mely szerint Pikiér József és Simon György, kik ezelőtt öt évvel választottak meg egy napon segédtanítói címen, rendesekké léptették elő. Fizetésük azonban csak jövő január 1-étől lép érvénybe. Indítvány tétetett ennek kapcsán, hogy ezeken kívül levő két segédtanító szintén rendszereztesse az anyival is inkább, miután erre szintén Petz után fenmaradt fizetésből és az előléptetendők eddig élvezett drágasági pótlékából fedezet van. Elnök felvilágosító és egyuttal jóindulatáról tanuskodó hozzászólása után ennek keresztülvitelét jövő május havára halasztotta az iskolaszék, miután akkorra a tisztviselők és tanítók fizetések folyamatban levő rendezése erre amugy is alkalmat fog nyújtani. Ezután Aidingér kir. tan. polgármester mint elnök igen meleg és részvételtjes hangon emlékezik meg Petz István 20 éves pécsi tanító elhunytáról, melynek kapcsán az iskolaszék az elhunyt tanító iránti részvétét jknyvben örökitette meg. Ezután pedig az ismétlő iskolák életbeléptetése tárgyában akképp intézkedett az iskolaszék, hogy a leányokra nézve már ez évben sürgősen szervezi azt, míg a fiukra vonatkozólag, miután azok száma elenyészőleg csekély, a jövő tanévre lépteti életbe olyképp, hogy ezeket az iparostanonciskolába fogja beosztani. Több rendbeli előléptetés és javadalmazás nyert elintézését még. Ugyanis Petz István helyére az iparostanoncok oktatására Haksch József neveztetett ki. Ennek rajzoktatási mellékjárulékait Sziebert Róbert nyerte el. Dilman Antal téli ipartanfolyamot kapott, ennek ismétlőjét pedig Muszong teljesíti, amellet, hogy a téli tanfolyam rajzoktatásával is megbízott. Korilletmények szintén szavaztattak meg Szvácsek Mihály belvárosi tanítónak az V-ik és Skolnik Gézőnek a II-ik. Hamar Károly volt hitoktatónak a teljesített hitoktatásért 25 frt szintén megszavaztatott. Kaufmann Lajosnak a gondnoki számadásokért 30 frt. Az iskolaszék a gondnoki állást a volt gondnok beállott betegsége folytán beszünteti f. é. december végével s más alapon fogja azt szervezni. Ezután végül több tandij-elengedési kérvénynek hely adatott s a beérkezett számadások a számvéveségnek kiadatni rendeltettek.

— **(Kinevezés.)** Maximovich Sándor, pécsi kir. törvényszéki irnokot az igazságügyminiszter a dárda kir. járásbíróshoz segédelekkönyvvezetővé nevezte ki.

— **(Olosóbbak lesznek az Auer-lámpák.)** A villamos ivlámpák fényével vetekedő Auer-féle gázlámpák egyedüli hátránya eddig azok drágasága volt, mit az egész világon számukra kieszközölt kizárólagos szabadalom okozott. Ennek a szabadalomnak azonban megadta a kegyelemldőfést a berlini szabadalmi tanács egy határozata, mely kimondta, hogy az Auer-féle találmány leglényegesebb része, az izzó fehér fényt terjesztő-háló (harisnya), nem védhető a szabadalmi törvénnyel és annak gyártása szabad ipart képez. Ezt az ítéletet a szabadalmi tanács arra alapította, hogy Auer találmánya nem új, mert Dr. Frankenstein gráci ranár már 1848-ban közölt egy cikket, melyben leírja, hogy miképp tudott ő intenzív gázvilágot előidézni. Két angol tanár tökéletesítette e találmányt és azt az angol kormányának ajánlották fel. E készülek a „Blue Books“-ban 1882-ben részletesen le van írva, de a terv kivitelre nem került. A szabadalmi tanács ítélete folytán a gáztény intenzívebb kihasználása szélesebb körben fog elterjedni s valószínű, hogy e célra újabb társulatok fognak alakulni a mi nek folytán kifejlődő üdvös verseny csak előnyére fog válni a fogyasztó közönségnek. A „Deutsche Gasglühlicht Gesellschaft“, amely az Auer-féle szabadalom kihasználására alakult, már is elhatározta, hogy gyártmányainak alapárát tiz, illetve öt márkával lessálitja. Reméljük, hogy ily körülmények közt a mi gáztársulatunk is elszánja magát, hogy ne csak a színháztól a piacig rak fel egyes gázizzó lámpákat, hanem kiterjeszti ezt a világitást városzerte.

— **(A három jó barát.)** Hogy a legjobb barátokból sokszor ellenségek lesznek, arra bizony elég példát lehetne felemlíteni. Az önső érdek az, ami legtöbbszőr ellenzébe hozza a jó barátokat s a legnagyobb gyűlöletre ragadja. Jó barátágot tartottak a Nyári testvérek is János és József Bali János-sal, de ezeknél is a jó viszonyt megrontotta az önső érdekből származó irigység úgy, hogy a napokban Faddon annyira összekülönböztek, miszerint megfellekve a baráti és testvéri szeretetről, egymást ásvál összeviszta vagdalták. A verekedő három jó barátot a csendőrség feljelentette a büntető bíróságnak.

— **(Harcászati gyakorlat.)** A mai nap folyamán az 52-ik gyalogezred legénysége, a tisztikarral élén, harcászati céllövő gyakorlatokat tartott a Mecseken, a mikor is jobbra-balra sivitottak le a golyók a Mecsekről, s míg fenn a vezénylő tisztnek szava és puskaropogások zaja hallatszott, addig félve jártak lenn a Mecsek körül az emberek és óvatosan kapkodták a fejüket hol ide, hol oda, nehogy bele találják útni azt valami kósza golyópisba.

— **(Egy kalap meg egy ár.)** Igenis, egy kalap meg egy ár volt a bűnei egy gyilkossági bűnperben, a melyet most vissza akarnak adni a tulajdonosának. A tulajdonosa pedig a két bűnjelnek maga az, ki ellen a gyilkosság vádja szólt, Heiner Antal mohácsi lakos. Most visszakapná a kalapot, meg az árt, mert azok jogos tulajdonát képezik; azokhoz neki jusa van. Igen ám, de Mohácsról ismeretlen helyre távozott időközben Heiner Antal s így a tárgyak neki kézbesíthetők nem voltak. S tegnapelőtt függesztették ki a pécsi kir. törvényszék büntetőosztályának hirdetési tábláján azt a hirdetményt, a mely szerint Heiner Antal fehérik, hogy három hónap alatt a bűnjeleket vegye át, mert ellenkező esetben azok ki foguak adni a kir. ügyészségnek.

— **(Vásári idill.)** Egy vén kofa nagyban munkálkodik vala a vásár napjának kora reggelén, az ő konyha művészetét feltüntető tűzhely felállításán, közbe pedig — mint a konyha művészetek példányképe (ő szerinte) — erősen hajtogatja vala a közeli sátorból előkerült kétes színű „hamisítatlan” siller bort, miután már a „cseppek”-ből elegendőt bevett vala. Ez a kétféle ható erő együttes működése igen jó kedvre hangolta, úgy hogy a körüllevő szemetet a mellette épülő jámbor iparos sátorfára hányta, mire az szeliden felszólította, hogy másfele szórna a szemetet... No, hiszen nem kellett több a vén satrafának — ki amugy is rossz szemmel nézven szomszédja sátorára — megereszté máris oly erősen mozgó nyelvén ékes szavatait, s volt mit hallani! Egy darabig a szegény elképedt iparos is csak türte, de utóbb már erélyesen felszólította a kofát, hogy hagyja már abba ékes dikcióját, nem kíváncsi azokat hallgatni... Az erre következett éktelen ordítás annyira hallgatót toborzott össze, hogy egy kis színháznak is szép jüvedelem juthatott volna általa (ha t. i. belépti díj lett volna) a kofa ráncos kezeit öklöbe szoritja, rohan a szegény iparosnak, hogy széttépi, a mi ugyan nem történt meg, hanem most már hatalmas pofont ígér, egy olyat, melytől az iparos a paradicsomban képzelet magát, s igéretét be is váltja, ha a szegény iparos el nem húzódik a már épülő sátor másik oldalára s ott elmélkedni kezd a fölött, hogy hát voltaképpen szükségese-e a nők emancipációja, mikor így is ennyi hatalma van egy vén satrafának. A kofa pedig diadalittasan lép tűzhelye mellé, buzgón élesztgetve a cigánypécsenye alatt a tüzet, újra nagyokat húz a literéből és magával teljesen megelégedve, a nép felé egyet hunyorit szemével s magyarázgatja hogy: „no, ennek igazán megadtam a magáét.”

— **(Hova lett a Riska?)** A Riska öreg jámbor, de igen jól tejlő háziállata volt Illés József alsónyeki lakosnak, a kitől nemrég Edelényi Istvánné Jótóldi Judit vette meg. A vásár mindkét félnek örömet okozott; a régi gazdának azért, mert a Riska árán szép pénzhez jutott; az újnak pedig azért, mert a Riskában igen jó tejlő tehenet kapott a házhoz. De hát minden örömeinek végének kell lenni; vége lett bizony a vevő örömeinek is, mikor egy szép reggel nem találta az istállóban a Riska tehenet. Szórin-szálán eltűnt az s még ma sem tudni, hogy hová s merre. Az lett pedig a vége a dolognak, hogy most nyomozzák, vajjon ki tüntette el az öreg Riskát, a mi olyan, de olyan jól tejlő tehen volt?

— **(Betörés.)** Ismeretlen tettesek garázdálkodtak a napokban Bonyhádon. Egyik éjjel neki álltak Kohn Sándor kereskedésének s ajtaját betörték, oda behatoltak. Bent aztán felfeszítették a pénztárt s vagy 300 frtot elloptak. A csendőrség nyomozza a tetteseket, a kik a helyi körülményekkel igen ismerős jómadarak lehetnek.

— **(Halálos esés.)** Mint bonyhádi levelezőnk írja, ott mindenkit mélyen megrendítő haláleset történt. Klein Józsefné Marhauser Éva kocsiút utas volt, mikor a margai kocsiúton oly szerencsétlenül bukkott ki a kocsiból egy nagy szökkenés folytán, hogy az esés következtében szörnyet halt. A szerencsétlenül járt nő, mikor a kocsiból kiszibant, fejétetelére esett s az esés következtében agyvérzés állott be, mely azonnali halálát okozta. Nagy részvét mellett temették el.

— **(Az első fehér nap.)** Ki nem tudja még, habó — Hát tudja meg, esik a hó — Ma, Katalinok bis'egés nap — Esett s a házakon a jégcsap — Ssint' megjelent s csodák csodája — El sem is olvad hamarjába' — Itt hát a hó, a téli vendég — A mely kedves most itt mindenkép — Fehérre fest utóát és házat — És gáncsat benn' ki sem találhat — Szép, friss, úde, hideg a hó — S

már leesett, ha rossz, ha jó — S jelzi, itt van tél apó — Ki hát nem tudta még, habó — Most vegye hirül, hogy a hó — Esett egész nap s a világ — Fehér s hideg lett: tél apó vivát!

— **(Eltoloncolt asszony.)** Ma reggel egy fiatal, valamikor csinos asszonykát állítottak be a csendőrök a rendőrkapitánysághoz. Schultheis Katalinnak hívják. s Nagykanizsáról utazik a csendőrökkel, vagy a jobban tetszik, a csendőrök ő vele; s viszik haza illetőségi helyére. Itt Pécsen a rendőrkapitányságnál jelentkeztek vele, hogy nem forog e fenn személye ellen valami vád, mert az asszony csavarogva járta be az ország nagy részét és sok-sok kisebb-nagyobb lopási csiny terhelt a lelkét. Itt azonban nem forogván fenn semmi vád sem ellene, hagyták tovább utazni a csendőrök társaságában.

— **(Hivatalvizsgálatok.)** A múlt héten két hivatalvizsgálat is volt Mohácscon. Ugyanis Zsolnay György, a pécsi kir. ügyészség vezetője tartott vizsgálatot az ottani kir. járásbírósg büntető osztályánál és a járásbírósg fogházában. Opris Péter, posta- és táviridalgazgató pedig, Chinorányi Géza felügyelő kíséretében tartott vizsgálatot a mohácsi posta- és távirid hivatálnál.

— **(Kézrekerült tolvaj.)** Stricki József pécsi illetőségű csavargó több lopás elkövetése után megszökött, úgy hogy a rendőrség csak azzal a bizonyos bottal üthette a nyomát. Elrendelték a körözését is, s most mint értesülünk, a körözött tolvaj kézrekerült. A gyönki csendőrség elfogta és beszállította a kir. ügyészség fogházába.

— **(Véres Katalinbál.)** Azt tartja a magyar, hogy nem is bucsu, ha nem verik be rajta a legények egymás fejét s nem is bál ha vér nem folyik benne. Hát a híres Katalinbálok mért maradának el ettől a színvonalától; miért folyának le azok minden valamire való esetepaté nélkül? Bizony nem maradtak el most sem és most is volt Katalinbál, melyen egy kis parázsverekedést rögtönöztek, s a mi mivel nem sikerült, hát később véres jelenettel koronázták be a bálát. A szigeti-országúton levő „Zöldfá”-ban állt szombaton este a Katalinbál; állt pedig virágos jókedvvel kivillagos kiviradtig, úgy hogy vasárnap reggel 7—8 óra között már úgy kellett a rendőröknek közbelépniök, hogy a mulatság vége verekedés ne legyen. Bevittek több berugott felhevült legényt a kóterba, hogy ott hadd hüljön le a boros fejük és szerelmes szívök. Igen ám, de nem vitték be Jurisics Imrét, a legnagyobb saájhóst a legények között. Ez aztán annyira fokozta nevezett bátorságát, hogy így fordult a legénytársaihoz:

— Fogadjunk, hogy nincs kötetek senki a ki engem pofon merne vágni?!

No persze, hogy akadt legény, még pedig Krisztián József személyében, aki erre hajlandó volt. S így szólt Jurisicshez:

— Pofon váglak én, csak aztán meg ne haragudjál érte.

Krisztián szavait nem akarta Jurisics elhinni. És oda is tartotta az arcát Krisztián felé, hogy nohát üsse pofon, ha meri. De amas nem tette és erre Jurisics eltávozott. Hanem kevés idő múlva, úgy kilenc óra felé, ismét visszatért s újból megkérdezte Krisztiánt:

— Hát van-e még kedved pofontütni?

— Van, felelte Krisztián és már neki is huzakodott a hatalmas pofonhoz.

A korszámáros azonban látva, hogy a dologból több lesz, mint kellene, kiutasította a verekedő társaságot s a legények ki is mentek az udvarra. Ott aztán Jurisics még sem maradhatott békén és odatartván az arcát Krisztián elé, így szólt:

— Ne üss pofon, ha van kurásaid.

S mert a kurási Krisztiánban megvolt, hát a következő pillanatban egy hatalmas osattanás hallatszott és a provokáló legény a szó legesorosabb értelmében — pofon volt ütve. Hanem ekkor felforrjt Jurisicsban a vér és elődította magát:

— No most három lépésre tölem!

Es ezzel kirántott a kabátja alól egy rövid rozsdás puskát, felkapta az állát és rálőtt Krisztián József re. E dördülést, egy jajszó követte és Krisztián véresen bukkott össze:

— Végem van! Meglőtt!

Ezek voltak szavai és egy pillanat alatt szétrebbent a bájos társaság s mielőtt Kevács rendőrbíró és dr. Ludvig tiszti orvos megjelentek a helyszínén, ott a lövöldös legényt letartóztatták, a meglőtt Krisztián sebét pedig megvizsgálván, bevitték a városi kórházba ápolás végett. A lövés hátul, a bal lapockáján érte Krisztián Józsefet és szerencsére, a rozsdás puská csak serétre levén töltve, súlyosabb sérüléseket nem okozott rajta. De azért mégis megemlegeti a Katalinbált; valamint meg fogja emlegetni Jurisics Imre is, kinek ügyét átteszik a büntető bírósághoz.

— **(A baksaí falurossza.)** Első legény volt valamikor Baksán Gödön Mihály. Első legény a kocsmákban, a hol nem tudta felülmulni senki az ivásban, meg a verekedésben. Szép kis

vagyonkáját azonban mihamarabb elköcsömtáta; őt magát pedig, úgy megviselte a kicsapongó élet, hogy mikor — már későn — a jótra akart térni, nem kellett senkinek, úgy irtózott rongyos alakjától, beteges ábrázatától a falu leánya, férfia egyformán. Se asszony nem került mellé, se munkát nem bírt magának állandóan biztosítani, a miből megélhessen. Kerülte mindenki; nem látták szívesen sehol. És mindenek dacára is fenntartotta magát s még csak el se ment falujából, hanem ott az ismerősei eseme előtt élte tovább napjait, persze azok előtt ismeretlen módon. Hanem a faluban mind gyakoriabbak lettek a lopások; hol ettől, hol attól a hástól vészett el valami s a ki ellopta, az Gödön Mihály volt. S mikor így kimanipulálta magát, megázókött a falujából. Bejött ide Pécsre, hová azonban csakhamar eljutott szép tetteinek híre és a rendőrség tegnap csak alapján letartóztatta. Ma bejöttek érte a csendőrök és Szentlőrincre kísérték, a hol kihallgatják csinjei felől s astán átadják az igazságszolgáltatásnak a hajdani falurosszát.

— **(Új hitelsszövetkezet.)** A salamegyei Endréden új hitelsszövetkezet alakult, melynek 83 tagja van; üzletrészeinek száma pedig 275. Igazgatósági és felügyelő bizottsági tagok megválasztása után szövetkezeti pénztárosnak Mátyóky Mihályt választották meg.

— **(Elveszett.)** Tegnap délután elveszett a Kossuth Lajos-utcán egy bőrpénztárca, melyben egy ezüst zsebóra, egy arany gyűrű és két — zálogcédula volt. Egy fiu vezette el; még pedig úgy, hogy haza akarta vinni az apja kabátját s nem figyelvén rá, kiesett a kabát zsebéből a tárca. A megtaláló adja át a rendőrségnek.

— **(Mondvacsínált jubileum.)** Hát mégis megértük azt, hogy polgármesterünk jubileumáról as ujság is ír. Ir pedig mint megtörtént lélekemelő ünnepről; még pedig a jó öreg Roboz bátyánk lapja Kaposvárott, melynek vasárnapi számában a következőket olvassuk: „A testvér Baranyamegye székvárosa egyik közseretben álló emberét ünnepelte egyik nap, nem küllő fényvel, hanem szívben, szeretetben. Ez Aidinger János kir. tanácsos Pécs városának régi időktől fogva tiszteletben álló polgármestere. Egymást érték nála a tisztelgések. A polgármester egymásután fogadta: a római katolikus papság, a gör. kel. egyház, a neolog és az orthodox hitközség, a pénzügyigazgatóság, a kir. ügyészség, a posta és táviridahivatal, az államépítészeti hivatal, a katonaság, a tanintézetek, a községi iskolások, a kereskedelmi akadémia, az isr. tanító testület, a keresk. és iparkamara, az ipartestület, a különféle egyesületek, a joghallgatók, a kereskedő ifjak, a betegsegélyző pénztárak, a tanfelügyelőség tisztelgését a végül a hírlapírók gratuláltak a hivatalos kereten kívül. Mi is küldjük szives jó kívánásainkat a szolgálati érdemekben gazdag polgármester kir. tanácsosnak.” Így szól a hír és mi ha csodálkozva keressük, hogy mért nem tudunk erről a szívből, szeretetből fakadó ünnepeletéről semmit: hát megtaláljuk az okát abban, hogy egy bizonyos tekintélyes pártlap a jubileum fiaskója feletti elkeseredésben egy égbeszárnyaló ujdonságban leírta, hogy ünnepeleték meg a polgármesterük jubileumát a váradiak; de persze úgy, hogy Pécsen történt volna mindez az ünneplés, s csak a végén tette hozzá szerkesztikusan, hogy ez bizony — N. Váradon történt. Jó öreg Roboz István pedig nem olvasta végig az ujdonságot s igaznak vévén felében is, mint jó mamelukok szokták a ministerek állításait, hát közölte a pécsi polgármester jubileumának lefolyását, a mi tulajdonképp meg se történt!

— **(Elfogott dohánycsempész.)** Spitznagel Henrik isményi lakos már régebb idő óta tette titokban a dohánycsempészetet. Mindig aszerencsére volt benne, s egyszer sem kapták rajta a fináncok. Ettől a szerencsétől elkapatva astán most egyszerre egy kocsiderék dohányt csempészett s a csendőrök épen akkor toppantak be hozzá, mikor azt egy rejtett pincehelyiségbe el akarta raktározni. Így kislúvén turpissága, hásmotósát tartották nála, s nagy mennyiségű csempészett dohányra is akadtak; minek következtében bekísérték ma reggel a pécsi rendőrséghez, honnan nyomban átvitték a kir. ügyészség fogházába a poruljárt dohánycsempészt.

— **(Lelőtte a sógorát.)** Régióta viadályban élt már Varga István némedi-i lakos feleségével, kinek kicsibe mult, hogy a napokban életét ki nem oltotta egy éles sarlóval. A mondott napon ugyanis a megférhetlen ember ismét összeadalkozott élettársával, kit egy sarlóval akart levágni, de az asszony szerencsésen kikerülte a halálos vágást az által, hogy hirtelen a szobába menekült. A sógnát az asszony bátyja, Nagy Szabó István is látta, ki hogy nővérét a gonosz embertől megmenekítte, kérésre reá lött sógorára, ki is nyomban vértől elborítva összeszett. Az orvos véleménye szerint a meglőtt Varga István sebei nem életveszélyesek. A vizsgálatot Megyery Dezso, a gyönki kir. járásbírósg albirája, rögtön megindította s a tettest letartóztatta.

(Névmagyarosítások.) Franc Károly dunaföldvári illetőségű budapesti lakos „Ferenci” re; Schuhof Ignác barcai illetőségű szintén budapesti lakos pedig „Simonyi”-ra változtatva belügyminis-teri engedéllyel a vezetéknevét.

(Hamisan esküdt.) Valamikor gasdag ember volt Kristián József pécsi lakos, akár eszeseket számolt, ha jó kedve jött. A nagy vagyon azonban rövid idő alatt elpárolgott a kesei közt, úgy, hogy csak adósság maradt hátra. Tartozott Zs. F. pécsi lakosnak is, a kinek astán 180 frtról váltót is adott. Mikor azonban a váltó lejárt és ő be lett pörölve, a bíróságnál kerekben megtagadta, hogy ő írta alá a váltót s erre esküt is tett. A pert e szerint megnyerte, vagyis nem kellett megfizetnie a 180 frtot, hanem a helyett hamis eskü büntetése miatt a büntető bíróság elé került. Ma dél után tartotta meg ügyében a végtárgyalást a kir. törvényszék és úgy három tanu vallomása, valamint az írásszakértők véleménye alapján a váltó alatti „elfogadom Kristián József” aláírást valóban vádlott írásának mondta ki a törvényszék s így a btkv. 219 §-ába ütköző hamis esküben való bűnösségét megállapítván, 9 havi fogságra, 100 frt pénzbüntetésre és 3 évi hivatalvesztésre ítélte. Vádlott az ítélet ellen felelkezett; de felelkezett súlyosbításért a vádhatóság képviselője, dr. Nagy Géza kir. alügyész is.

(Hol a csapos?) Kiss Dezső csaposlegény rossz fát tévén a tűzre, megcsökött tartózkodási helyéről a felment Budapestre. Ott azonban csakhamar elfogták s lezárták Kaposvárra, a honnan a bíróság kezébe volt importálandó. Pihenőül a községházára vitték s ő egy alkalmas pillanatot felhasználva, nosza megugrott és mikor tovább akarták szállítani, akkor vették észre, hogy a jómádár már elszállt. Elszállt pedig úgy, hogy nyomára sehol sem akadnak és most körözik, hogy így hamarabb kitudódják, hogy hol a csapos?

(Szeretlem a dutyiban.) A város ház fogházi olyaténképen vannak megépítve, hogy az egyik lakosztály a hölgyek, ennek a végében levő másik pedig a férfiak marasztaló helye. A két lakosztályt egy erős vasajtó zárja el egymástól, melyen még a mult századból való lakatok fityegnek. A napokban, hogy új férfi vendéget hoztak, megnyitott az ajtó s az egyik hölgy, ki a folyosón járt, kíváncsi lévén, benézett azon; ekközben a férfiak lakosztályának egyik embere szintén kíváncsi lett és kinézett. A férfi és nő szemé összevillant a következő szenvedés.

A férfi az nap nem evett menázeit, de még másnap sem. Mikor a börtönőr kérdezte, hogy mi baja, felelet helyett egy papirlapot nyújtott át neki bűnbánóan. A papirlapra a következő verszet volt ceruzásva:

Megláttam azt a barna lányt
S asóta, Istenem!
A börtön sovány kosztja, hejh —
Nem islik már nekem.

Nem bánom, hogy fogoly vagyok,
Csupán az a hiba,
Hogy az a kis lány nem itt van,
Hol én, — e dutyiba.

A verselőnek. — ki különben vándorló köszőrű, — e merénylete után rögtön nagyobbitották a lakosztályokat elválasztó vasajtókat és az elválasztó vasajtókon a — lakatot.

(Mártha.) Egy rongyos kis leány állott az utca sarkán s az arra menők felé kéréleg nyújtotta ki két sovány kezét. Az emberek megkönyörültek a szegény kis teremtesen s adtak neki néhány garast.

A sarki rendőr azonban törvénytelen „állapot”-nak tartván a kéregetés megengedését, megszólította a leányt.

— Mit koldulsz itt a sarkon? nem tudod, hogy az tilos?

A leány sirásra fakadt:

— Az édes apám azt mondta, hogy nem tilos, meg ő neki köll a pénz, mert másként nem tudja eltemetni az édes anyámat.

— Mi a neved?

— Mártha.

— Hol laktok?

— A város eszlén.

A rendőr erre belenyúl a zsebjébe, előkötörásottabból nagy kínosan egy pár krajcárt s oda adta a leánynak.

— No, most astán menj el innét az én területemről, mert nem szeretném, ha föl kellene jelentenem téged.

(Karácsonyi remények.) Alig 14 nap választ már el a magyar osztálysorsjáték nagy nyere-mény buzásától, mely f. évi december 6—14 ig ejteti meg és melyen 21499 nyere-mény kerül 4332,000 korona öszértékben kisorsolásra. Hogy ezen oly óriási esélyekkel bíró sorsjátékon oly egyének is játszhas-

sanak, akik egy egész sorsjegyért 40 frtot áldozni nem akarnak, vagy nem képesek, a magyar osztálysorsjáték sorsjegyei igen elmés módon tizedekbe (4 4 frt) és huszadokba (4 2 frt) vannak beosztva. Elgondolható tehát hány emberről gondoskodik Fortuna istenasszony esen huszánál, a mennyiben a kisorsolásra kerülő közel 4 1/2 millió részben az egész sorsjegyek tulajdonosai közt, másrészt azonban a tized és huszad sorsjegyek birtokosai közt is feloslik, úgy hogy a több mint 100,000 szerencsés nyerő azon helyzetben lesz, hogy boldog karácsonyt ülhet és szeretetét övéi iránt gasdag ajándékokkal bisonyithatja.

Művészet, irodalom.

A megismételt Toto herceg. Szombaton telt hás előt ismételték est a „soi disant” operettet s elismeréssel kell adóznunk a közönségnek, hogy ha meg is jelent az előadás, de a darab iszetlenségei hidegen hagyták s csak akkor melegegett fel, mikor Juhász Ilka remek előadásában hallotta a betétül énekelt Schubert-féle madárdalt. Kapott is érte a művész gyönyörű csokrot, mire annál büszkébb lehet, mert az nem egyes tisztelőtől, hanem a casinó fiatalaságától származott, elismeréssel annak, hogy a művészetet méltányolni tudják akkor is, ha az nem a cim- és főszerepben érvényesül.

Sárga csikó. Meglehetősen telt ház előtt vasárnap este Csepregi sikerült népszimtműve, a „Sárga csikó” került színpadra szintén sikerült előadásban, fűtött színházban. Első sorban Somogyit kell méltánylással felemlitenünk, az ő Csorba Mártonja mintaszere alakítás volt. Peterdi jól megjátasotta neki való szerepét és Kézdi Juliska ugyancsak kitett magáért. A régi ismerős, törölmetesett magyar dalokat igazán tűzrel és jó kedvvel énekelte, játéka sem hagyott fenn semmi kívánni valót. Dezséry oly remek csárdásgazda volt, hogy különbet valójában is alig lehet találni. Bogár Imre személyesítője jól festett, csupán azt nem akarjuk elhinni, hogy énekes szerepekre való; Kis Pista kellőleg temperálta a hangját, így tehát ő is remekül énekel. A három cigány is felette tetszett a karzatnak. A többi szereplőkről alig szólhatunk, mert ily tömeges szerepcserét még nem láttunk. (*.)

TÁVIRATOK.

— **Szedők sztrájkja.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A fővárosi szedők tegnap gyűlésezvén, kimondták a sztrájkot, mely már ma kezdetét vette. Ez okból az esti lapok ma kisebb tartalommal jelentek meg. A szedők egy része azonban nem csatlakozott a mozgalomhoz.

— **Megint pótválasztás.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A girálti kerület képviselője, Görgy Béla lemondott mandátumáról. Hír szerint Semsey Boldizsárt fogják felléptetni.

— **A képviselőház vakációja.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A képviselőház karácsonyi szünideje, a megyei választások miatt, már december 8-án fogja kezdetét venni és egész újévig tart.

— **A képviselőház ülése november 25-én.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Apróbb javaslatok elintézése után Szalay Károly, Polónyi Géza és Lukács Gyula beszéltek a költségvetés ellen, a mi d. u. 2 óráig megtartott, a midőn az ülés bevégeződött.

— **A budapesti török konzul áthelyezése.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Assim bey budapesti török főkonzult kor-mánya Athénbe nevezte ki követté.

— **Dumas betegsége.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Dumas Sándor nem ré-giben meghült és most súlyosan beteg.

— **Elhunyt ezminiszter.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Barthelemy, volt bel-ügyminiszter, tegnap Párisban meghalt.

— **Új titkos tanácsos.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Berzevichy Ádám vezérőrnagy, a királyné első lovászmestere, a kit nemrégiben titkos tanácsossá neveztek ki, ma letette az esküt ő felsége előtt.

Laptalajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC.

TAIZS JÓZSEF
kiadó

Férfi és női divatáru üzlet

rövid és szövött árakkal egy kitűnő forgalmu utcán, 18000 évi forgalommal, házbér a lakással egyetem-ben évi 420 forint, más vállalkozás miatt, kedvező feltételek mellett azonnal eladó. 2000 frt készpénz szükségeltetik. Ajánlatok „Jutányos” jelige alatt **Friedenstein Vilmos** hirdetési irodájához **Budapestre** Teréz körút 3. sz. czimzendők.

21769. sz.

tlkvi 1895.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Dr. Bodó Aladár végrehajtónak, Lovász Istvánné szül. Markovits Katalin m. peterdi lakos végrehajtást szenvedett ellen 121 frt 13 kr. tőkekövetelés és járuléka, mégis csatlakozás folytán ifju Petz András 12 frt 50 kr. tőke s jár., ugy Mészáros István 25 frt 61 kr. s jár., továbbá a m. peterdi r. kath. templom pénztár 38 frt 50 kr. s járulékaiból álló követelése kielégítése végett az 1881: 60. t. cz. 144. §-a alapján és a 146. §-a értelmében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbírószék területén levő. M.-Peterd község határában fekvő a m.-peterdi 4. sz. tjkvben felvett I. 4. hsz. házból, 10, 102, 392, 938 és 1376 hrsz. fekvőségekből Lovász Istvánnét illető felerészre 277 frt 50 krban, továbbá a végr. törv. 156. §-ának alkalmazásával a + 1573. hrsz. részletre 102 frtban és a + 1851. hrsz. részletre 180 frt becsárban mint kikialtási árban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1895. évi december hó 11-ik napján délelőtt 10 órakor M.-Peterd község bírói házában** meg-tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át, vagyis 27 frt 75 krt, 18 frtot és 10 frt 20 krt készpénzben, vagy az 1881. évi nov. 1. 3333. sz. a. kelt igazságügy. rend. 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek, a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Pécsen, a kir. törvényszék mint tlkvi hatóságánál 1895. évi szeptember hó 5 én.

Bogyay Pongrácz

kir. törvényszéki bíró.

Hirdetések jutányos áron
vétetnek föl kiadóhiva-
talunkban.

**Hűen
elvünkhöz**

jótállás mellett eladunk ki-zárólag legjobb szövetből ké-szült:

Téli kabátot 10 frt 50 kr.,
egy férföltönyt 12 frt, egy
felöltöt 8 frt, su-öltönyt 7
frt, egy gyermeköltönyt 3
frt 50 kr., egy téli nadrá-
got 3 frtért, mind jó minő-
ségű gyapjuszövetből készült.

Legnagyobb választék.
Meg nem felelő árak kicse-
reltetnek.

Zentler-féle

férfi- és gyermek-ruharaktár Pécsen, király-
utca a városházával szemben